

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Tomáše Foltase a Lukáše Pišvejce v právní věci žalobce: **Bc. L. K.**, zastoupený JUDr. Ing. Martinem Dirhanem, advokátem se sídlem Chvalova 1696/10, Praha, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 10. 2024, čj. JMK 150569/2024, sp. zn. S-JMK 119493/2024/OD-Ur, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 6. 2025, čj. 22 A 31/2024-32,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Magistrát města Brna (dále jen „správní orgán prvního stupně“) zahájil s žalobcem řízení o dopravním přestupku. Žalobce byl předvolán k ústnímu jednání na 25. 9. 2023, které se mělo konat v budově pronajaté od soukromého subjektu. Žalobce se v daný den dostavil pouze do vestibulu budovy, kde na výzvu ostrahy objektu odmítl předložit doklad totožnosti s odůvodněním, že vůči soukromé osobě nemá povinnost se prokazovat. Správní orgán prvního stupně za této situace stanovil nový termín jednání na 20. 2. 2024 (v budově jeho pracoviště). Z tohoto jednání se žalobce řádně omluvil ze zdravotních důvodů. Následně byl stanoven třetí termín jednání na 30. 4. 2024. Z tohoto termínu se omluvil zástupce žalobce, který převzal zastoupení žalobce, a to z důvodu kolize s jednáním před krajským soudem. Požádal o stanovení nového termínu k projednání. Správní orgán prvního stupně žádosti nevyhověl, neboť omluvu nepovažoval za dostatečně odůvodněnou. Jednání provedl v nepřítomnosti žalobce i jeho zástupce. Rozhodnutím z 28. 6. 2024 byl žalobce uznán vinným z přestupku překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci [§ 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále „zákon o silničním provozu“)].

[2] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce u Krajského soudu v Brně žalobu, který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl.

II. Rozsudek krajského soudu

[3] Krajský soud v rozsudku dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného bylo přezkoumatelné. Dále se zabýval námitkami týkajícími se nesprávného posouzení materiální stránky přestupku, vad řízení z důvodu omezení vstupu do budovy ve vlastnictví soukromé obchodní společnosti, v níž se mělo konat první ústní jednání, neakceptování omluvy zástupce žalobce z jednání, a porušení § 36 odst. 3 správního řádu (*možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí*).

III. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost.

[5] Stěžovatel zpochybnil závěry krajského soudu ohledně důsledků omezení vstupu do budovy ve vlastnictví soukromé obchodní společnosti, v níž se mělo konat první ústní jednání. Krajský soud se nevypořádal s tím, zda je takový postup vůbec možný. Stěžovatel proto znovu předestřel argumentaci, proč má zato, že podmínění přístupu ke správnímu orgánu (zde předložením občanského průkazu soukromé osobě) není možné. Stěžovatel také namítl, že správní orgán prvního stupně přihlédl k neúčasti stěžovatele na prvním ústním jednání v rámci posouzení následného odmítnutí omluvy jeho zástupce.

[6] Dále stěžovatel zpochybnil závěry krajského soudu týkající se důvodů, které bránily jeho zástupci v účasti na ústním jednání. Krajský soud své závěry odůvodnil nedostatečně a věcně nesprávně. Zvolený zástupce byl dle plné moci povinen zastupovat stěžovatele osobně. Advokát nepřevzal věc s vědomím, že existuje kolize. K dohodě o zastoupení totiž došlo dříve, než byla vystavena plná moc, respektive nařízeno jednání. Pokud správní orgán prvního stupně považoval omluvu za nedostatečnou, měl k doplnění omluvy vyzvat.

[7] **Žalovaný** ve svém vyjádření souhlasil se závěry krajského soudu a uvedl, že soud dostatečně posoudil námitku týkající se omezení vstupu do budovy správního orgánu. K námitkám ohledně neuznání omluvy zástupce dodal, že omluva nebyla přijata proto, že neobsahovala dostatečně konkrétní a úplné vysvětlení důvodu jeho nepřítomnosti.

IV. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud se zabýval tím, zda je kasační stížnost přijatelná. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. totiž platí, že rozhodoval-li před krajským soudem o věci specializovaný samosoudce a kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou. Nejvyšší správní soud přijme kasační stížnost k věcnému přezkumu pouze v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence,

pokračování

nejednotnosti nebo potřeby překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního pochybení krajského soudu (usnesení NSS z 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, *Ostapenko*).

[9] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[10] Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal krajský soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za lichou (rozsudky NSS z 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS, či z 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003-52, právní věta). Odůvodnění rozsudku v bodech 30–32, z nichž je zřejmé, jak krajský soud reagoval na námitku stěžovatele ohledně důsledků omezení vstupu do budovy ve vlastnictví soukromé obchodní společnosti, a jaký závěr k této námitce zaujal, plně odpovídá požadavkům na přezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu. Krajský soud vysvětlil, že v návaznosti na obtíže spojené s přístupem do budovy se jednání dne 25. 9. 2023 nekonalo a bylo nařízené na jiný termín a do jiné budovy. Stěžovatel proto podle krajského soudu nebyl na svých právech žádným způsobem dotčen. Proto se soud (zcela logicky) již nezabýval otázkou, zda podmínění přístupu ke správnímu orgánu (předložením občanského průkazu soukromé osobě) je vůbec možné. Námitka, v níž stěžovatel stejně jako v žalobě znovu vysvětluje, proč má zato, že podmínění přístupu ke správnímu orgánu v důsledku omezení vstupu do budovy ve vlastnictví soukromé společnosti, není možné v kasační stížnosti, je za této situace nepřipustná, neboť znovu opakuje žalobní argumentaci, avšak nezpochybňuje rozhodovací důvody krajského soudu, kterými byla tato žalobní argumentace vypořádána (usnesení NSS z 16. 6. 2023, čj. 8 Afs 29/2022-30, bod 10-11, rozsudky NSS z 15. 2. 2017, čj. 1 Azs 249/2016-38, bod 12, nebo z 29. 1. 2015, čj. 8 Afs 25/2012-351, bod 140 a judikatura tam citovaná).

[11] Rozhodovací důvod krajského soudu věcně zpochybňuje pouze stručná námitka, že správní orgán prvního stupně přihlédl k neúčasti stěžovatele na prvním ústním jednání v rámci posouzení následného odmítnutí omluvy jeho zástupce. Správní orgán prvního stupně sice skutečnost, že šlo o třetí omluvu zmínil, stěžejním důvodem pro neakceptování omluvy zástupce stěžovatele však bylo její nedostatečné odůvodnění. Zástupce totiž nevysvětlil, proč kolizi dvou jednání nemohl řešit substitucí. Žalovaný své závěry už postavil pouze na nedostatečném odůvodnění. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu přitom plyne, že rozhodnutí správního orgánu prvního a druhého stupně tvoří jeden celek (usnesení rozšířeného senátu NSS z 12. 10. 2004, čj. 5 Afs 16/2003-56, či rozsudky NSS z 28. 12. 2007, čj. 4 As 48/2007-80, z 29. 11. 2012, čj. 4 Ads 97/2012-66, z 27. 2. 2013, čj. 6 Ads 134/2012-47, z 9. 3. 2016, čj. 3 As 167/2014-41 nebo z 21. 4. 2022, čj. 9 Ads 61/2020-23).

[12] K námitkám, že krajský soud nezohlednil okolnosti svědčící pro omluvu zástupce stěžovatele z jednání, odkazuje Nejvyšší správní soud na body 37, 38, 40 a 41 rozsudku krajského soudu. Z nich je patrné, že se krajský soud žalobními tvrzeními zabýval a vyjádřil se k nim. Toto odůvodnění odpovídá požadavkům na přezkoumatelnost rozhodnutí

krajského soudu, které plynou z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (bod [10] tohoto usnesení).

[13] Ustálená judikatura poskytuje odpověď i na věcnou podstatu této námitky. Z této judikatury plyne, že samotná kolize jednání zástupce není automaticky důvodem k uznání omluvy, protože advokát má zpravidla možnost zajistit substituci (rozsudek NSS z 30. 4. 2014, čj. 8 As 107/2013-46, bod 17). Stejný názor zastává i Ústavní soud (nález z 12. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 68/97, usnesení z 19. 11. 2002, sp. zn. II. ÚS 100/02, nebo z 5. 1. 2012, sp. zn. III. ÚS 3736/11). Advokát je podle § 16 odst. 2 zákona č. 85/1996, o advokacii, povinen jednat svědomitě, a proto musí bezodkladně po zjištění kolize dvou jednání začít zjišťovat, zda je možné zajistit substituci. Pokud ji nezajistí, musí správnímu orgánu včas sdělit, proč to nebylo možné, a své tvrzení doložit (rozsudek NSS z 30. 4. 2014, čj. 8 As 107/2013-46, bod 18). Jen tak může správní orgán posoudit, zda jde o důležitý důvod omluvy. O důležitý důvod by nešlo tehdy, pokud by nic nebránilo zajištění substituce, ale advokát by se o ni ani nepokusil (rozsudek NSS z 20. 8. 2015, čj. 9 As 68/2015-27, bod 26, z 12. 10. 2016, čj. 5 As 1/2016-51, a z 8. 11. 2019, čj. 3 As 324/2017-25, bod 19). V projednávané věci zástupce stěžovatele neprokázal, že se pokusil kolizi vyřešit, ani nevysvětlil, proč nemohl být zastoupen jiným advokátem. Tvrzení o tom, že z předložené plné moci plynula povinnost zastupovat stěžovatele osobně, je nepravdivé, což uvedl již krajský soud. Nejvyšší správní soud neshledal, že by se krajský soud při posouzení této právní otázky odchýlil od závěrů setrvalé judikatury, či že by se dopustil zásadního pochybení.

[14] K stěžovatelovým námitkám tedy již existuje ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu. Nejvyšší správní soud tuto judikaturu neshledal rozpornou a není zde prostor ani pro odchýlení se od ní. Taktéž nedospěl ani k závěru, že by se krajský soud v napadeném rozsudku dopustil zásadního pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

V. Závěr a náhrada nákladů řízení

[15] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[16] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (usnesení rozšířeného senátu NSS z 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, bod 53, a usnesení NSS z 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS, bod 18). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však náklady nad rámec běžné úřední činnosti, pročež se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 29. ledna 2026

pokračování

Jitka Zavřelová
předsedkyně senátu